

[Poul Møller.]

akademiet som den polytekniske læreanstalt. Rektor Knuth-Winterfeldt har nu slået alarm og gjort det på en så kraftig måde, at alarmerne også er hørt herinde. Vi kan ikke være ligeglade med, om de bevilinger, der ydes til uddannelsesformål, ydes forgæves, fordi der ikke er tilstrækkeligt med lærere. Vi ved også, at den såkaldte ingeniørblokade ikke blot vedrører ingeniører til læreanstalterne og til ingeniørakademiet, men også er af betydning for hele statens virksomhed, idet den vedrører alle overenskomstansatte ingeniører.

Jeg har derfor tilladt mig at spørge den højtærede finansminister, hvilke oplysninger ministeren kan give tinget i anledning af ingeniørblokaden.

Finansministeren (Poul Hansen): I anledning af det ærede medlems spørgsmål vil jeg gerne i korthed oplyse følgende:

I februar 1962 opsagde Dansk Ingeniørforening overenskomsten af 1959 om civilingeniørers ansættelsesforhold i statens tjeneste. Opsigelsen havde virkning fra den 1. juni 1962. Efter en forudgående udveksling af synspunkter fandt der i maj 1962 et møde sted mellem foreningens og finansministeriets repræsentanter, men ingeniørforeningen stillede ved denne lejlighed sådanne betingelser for drøftelse af overenskomsten, at finansministeriet ikke mente at kunne gå ind derpå.

Nogle måneder senere anmodede foreningen om nye forhandlinger om overenskomsten. De lønkrav, som rejstes ved denne lejlighed, var imidlertid så vidtgående, at finansministeriet ikke kunne imødekomme dem, når der skulle tages hensyn dels til det udgiftsloft, der var aftalt ved omsforliget, dels til konsekvenserne for andre løbende overenskomstforhandlinger.

I slutningen af oktober 1962 meddelte finansministeriet ingeniørforeningen, at man på daværende tidspunkt hverken helt eller delvis så sig i stand til at imødekomme de stillede lønkrav, og man henstillede, at forhandlingerne blev stillet i bero, indtil der i foråret 1963 forelå en afklaring af overenskomstforholdene for det øvrige arbejdsmarked. Foreningen svarede herpå, at der herefter ikke bestod nogen overenskomst, og at man betragtede sig som frigjort for

enhver forpligtelse til i overgangsperioden at tillade ansættelser på grundlag af den gamle overenskomst.

Kort tid efter indførte foreningen en såkaldt stjerneblokade over for staten, d. v. s. at annoncer i Ingeniørens Ugeblad fra statsvirksomheder blev forsynet med en stjerne, der betyder, at ansættelse i den pågældende stilling kun kan ske efter tilladelse fra foreningen, såfremt denne i det enkelte tilfælde finder de tilbudte lønvilkår antagelige. Resultatet heraf har været, at der i det sidste år kun er blevet ansat ganske få nye civilingeniører i statens tjeneste.

Finansministeriet har ikke været enig i Dansk Ingeniørforenings synspunkter, og efter helhedsløsningens gennemførelse blev det meddelt foreningen, at finansministeriet måtte betragte den opsagte overenskomst som forlænget til den 1. marts 1965. Foreningen fastholdt imidlertid sit standpunkt.

Ingen beklager mere end jeg, at sagen på denne måde er gået i hårdknude. I betragtning af, at det i forbindelse med helhedsløsningen blev fastlagt, at der ikke i 1963 kunne gives generelle lønforhøjelser, og at der i år kun bliver tale om begrænsede lønforhøjelser, har jeg imidlertid ikke ment, at det var muligt at imødekomme Dansk Ingeniørforenings lønkrav. Jeg har herved ikke taget stilling til, i hvilket omfang disse krav er berettigede. Også andre grupper mener at have berettigede krav, og jeg kan ikke se, hvorledes det skulle være muligt at holde den linje, der blev lagt ved helhedsløsningen, hvis vi først begyndte at give efter med hensyn til generelle lønkrav.

Det må imidlertid erkendes, at virkningerne af denne konflikt, eller hvad man skal kalde det, er meget følelige og beklagelige, særlig for Danmarks tekniske højskole og ingeniørakademiet, der er stærkt berørt heraf. Vi har derfor også spejdet efter udveje, der kunne medføre i det mindste nogen hjælp for disse undervisningsområder, og selv om jeg ikke i dag kan stille nogen konkret løsning i udsigt, har jeg i hvert fald et håb om, at der nu kan tilvejebringes en kontakt mellem parterne, som måske kan føre til et resultat.

Poul Møller: Jeg vil gerne takke den højtærede finansminister for det svar, ministeren har givet mig, men sige, at det var jo